

Overweging zondag 17 juni 2018 – Zaai, het zaad zal bloeien

Jaar B, 11^e zondag door het jaar

Ezechiël 17,22-24 / 2 Korintiërs 5,6-10 / Marcus 4,26-34

Eerder in dit Marcusevangelie vertelt Jezus de gelijkenis van de zaaier, waarbij het er om gaat dat het zaad op vruchtbare grond valt om te kunnen groeien. Het gaat er in deze lezing van vandaag echter niet alleen om dat *wij* vruchtbaar zijn, maar dat *God zelf* vruchtbaar is.

Vandaag gaat het om tijd. En geduld. En vertrouwen. En vooral: om Gods trouw aan ons en dat God ons nodig heeft voor zijn Koninkrijk.

Als de boer zaait, moet hij wachten tot de plantjes opkomen. Dat is altijd zo mooi om te zien: eerst zie je hele tere groene scheutjes en iedere week worden de plantjes groter en groter, tot er geoogst kan worden. Dat duurt wel even. Dat heeft tijd nodig. En meer nog: we hebben er zelf maar weinig invloed op.

Er is veel dat we zelf kunnen doen: zaaien, ploegen, planten, de aarde vruchtbaar maken. Maar er is *nog* meer dat we *niet* kunnen doen: het graan laten groeien en rijpen. God doet Zijn werk in het verborgene, in de stilte. Het blijft een wonder dat het zaaigoed ontkiemt en groeit in de aarde. En teer en kwetsbaar tevoorschijn komt en vervolgens groot en sterk wordt. Daar mogen we wel vaker eens bij stil staan: ons verwonderen over alles wat groeit, over die genade en ons er in verheugen.

“Uit eigen kracht brengt de aarde vruchten voort”, lezen we. Wij kunnen alleen wachten, geduld hebben, tijd nemen en toelaten, vertrouwen. God heeft Zijn eigen tijd, die door geen klok kan worden gemeten.

Eigenlijk zijn wij zelf als dat zaadje in die aarde en groeit in ons iets dat God geplant heeft: een tere ziel die zich mag laten voeden door liefde en vertrouwen, die sterk wordt in regen en storm, die zich overgeeft wanneer de tijd rijp is. We mogen zelf vruchtbaar zijn, maar uiteindelijk is het God zelf die vruchtbaar is. In ons! Ondanks alle voorwaarden die we scheppen, alle zorgen die we ons maken, alle zorg die we geven, alle goede wil en ondanks al ons bidden. Ook als we er niets van merken, ook als we denken dat het donker is en God afwezig lijkt.

Soms voelen we ons alleen en verlaten; als het ware nog in die aarde. Als we God niet ervaren, als we ziek zijn, ons zorgen maken. Misschien is alles nu donker om ons heen. Dan snakken we naar zonlicht, naar een frisse bries, naar houvast voor onze wortels. Maar God is dáár, ook in deze duisternis. Hij voedt ons en drenkt ons, Hij laat ons ontkiemen en groeien, Hij laat ons uitgroeien tot bomen die schaduw geven en anderen beschutting bieden.

Als we daar meer bij stil staan en ons verwonderen over die werkzame liefde van God in ons, dan kunnen we ons daarin verheugen. Dan is er uitzicht en hoop: dan mogen we geloven dat

God iets met ons voorheeft, ook in die duisternis, ook in dat wachten. Dan mogen we daar blij om zijn: immers, God is onze groeikracht en we krijgen Gods liefde zomaar!

God heeft een bedoeling met ons: dat wij zelf zijn als dat mosterdzaadje uit het evangelie en uitgroeien tot grote zielen, die ruimte geven aan anderen, waar anderen kunnen rusten en zich veilig voelen. Die schaduw en troost bieden aan mensen die moeten bijkomen van vermoeidheid en strijd. God wil dat we een toevlucht zijn.

Daartoe groeien, dat doen we *ondanks* onszelf. *Dàn* zijn we vruchtbaar en is God vruchtbaar in ons. *Dàn* wordt vrede werkelijkheid en meer dan een droom alleen. *Dàt* is het Rijk van God. En dat is niet enkelen gegeven, maar ons allemaal.

God wil dat we een toevlucht worden voor anderen. Daar heeft God ons voor nodig en daar hebben wij geduld voor nodig. In dit evangelie leert God ons dat geduld betekent: wachten, tijd nemen en vertrouwen op Zijn groeikracht en onvoorwaardelijke liefde. Dan zullen we groeien en bloeien, omdat er dan vrede is.

Dan zijn wij beeld van God: Hij is *onze* toevlucht en wij zijn bedoeld om toevlucht te zijn voor anderen.

God neemt zijn tijd. Durven wij die tijd toe te laten en Hem in ons zijn werk laten doen? Durven we te groeien? Willen we vrede? Willen we daartoe de Heer prijzen?

Wilt u ook een toevlucht zijn?

Amen.